

Wat is een ‘ongelijk juk’?

door: Eugene P. Vedder

‘Gij zult niet ploegen met een rund en een ezel tezamen’.

Deuteronomium 22:10

Deze vraag zinspeelt op een uitdrukking in 2 Korinthiërs 6:14, waar geschreven staat: ‘Gaaf niet met ongelovigen onder een ongelijk juk. Want welke deelgenootschap hebben gerechtigheid en wetteloosheid? Of welke gemeenschap heeft licht met duisternis?’

De apostel Paulus noemt in zijn brieven wel vaker voorschriften die God heeft gegeven in het Oude Testament. Het gaat hier om het bewerken van een akker met twee verschillende dieren. Dat was wettelijk verboden: ‘Gij zult niet ploegen met een rund en een ezel tezamen’ (Deut. 22:10). Deze beide dieren hadden een heel verschillende status. Het rund was het grootste van de twee. Het was een rein dier volgens de wet van Mozes, het was sterk en verrichtte gestage arbeid. Als offerdier was het ook een type van Christus. De ezel daarentegen was een onrein dier en hij werd nooit gebruikt bij de offeranden. Hij stond bekend als een koppig beest, een beeld van de mens in zijn eigenwil en opstand tegen God (Gen. 16:12). Elk eerste ezelsveulen moest worden gelost met een stuk kleinvee, anders moest het de nek worden gebroken (Ex. 13:13).

Het principe dat hiermee wordt geïllustreerd, is dat vermenging van goed en kwaad, van bozen en goeden, een gruwel is in Gods oog. Wij vinden dit beginsel reeds in Genesis 1:4, waar God het licht goed noemt en dan scheiding maakt tussen het licht en de duisternis. De apostel noemt dit ook tegenover de Korinthiërs. Er is geen gemeenschap tussen het licht en de duisternis. Op de tweede scheppingsdag maakte God ook scheiding tussen de wateren die onder en die boven het uitspannel waren. En Hij maakte elk schepsel naar zijn aard.

Als natuurlijke mensen hebben wij een gevallen, zondige natuur. De Bijbel noemt die ‘het vlees’. Maar als wij behouden zijn, hebben wij een nieuwe natuur ontvangen, de Goddelijke natuur (2 Petr. 1:4). Deze twee naturen zijn tegengesteld aan elkaar. Een gelovige dient niet te wandelen naar het vlees, maar naar de Geest. Hij heeft Christus aangedaan en hij bezit de inwoning van de Heilige Geest. Het is duidelijk dat iemand die niet behouden is en alleen beheerst wordt door het vlees, niets gemeen heeft met iemand die

opnieuw geboren is en leven uit God heeft ontvangen. Het denken, de motieven, de methoden, het levensdoel dat zij hebben: het is totaal verschillend. De ongelovige kan God niet behagen (Rom. 8:8), maar de christen wenst dat juist wel te doen. Een christen kan niet samen optrekken met een niet-christen op voet van gelijkheid. Dat is een ongelijk juk.

Dit geldt trouwens niet alleen voor het huwelijk tussen een gelovige en een ongelovige (dat op grond van dit gedeelte terecht wordt afgewezen), maar ook voor andere aspecten van het leven. Er zijn allerlei zakelijke, sociale, godsdienstige en politieke verbanden waarin men een partnerschap met elkaar kan vormen. Als men daarbij geen rekening houdt met het fundamentele verschil tussen een christen en een niet-christen, handelt men in strijd met dit voorschrift en gaat men een ongelijk juk aan. Het zal in de praktijk ook blijken dat men dan vastloopt. Een christen kan niet samengaan met de wereld. Bij onze bekering hebben wij ons geplaatst onder het juk van Christus. Wij vormen een span met Hem die heeft gezegd: ‘Neemt Mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart’ (Matt. 11:29).

Wij hebben in dit opzicht niet alleen een persoonlijke, maar ook een gemeenschappelijke verantwoordelijkheid. Gods kinderen moeten zich onttrekken aan alles wat in strijd is met Hem en met Zijn heiligheid. Wij moeten het onreine niet aanraken, ons niet ermee verbinden. Onder de wet werd men verontreinigd door het aanraken van iets dat (ritueel) onrein was. Maar dit principe geldt nog steeds voor morele en geestelijke onreinheid: wij moeten ons ver daarvan houden. Natuurlijk leven wij in de wereld en hebben wij allerlei contacten met mensen. Ons Voorbeeld is de Heer Zelf. Hij bewoog Zichzelf te midden van de zondaars, echter zonder gemeenschap te hebben met hun zonden. Hij was met hen begaan, maar persoonlijk was Hij ‘heilig, onschuldig, onbesmet’ (Hebr. 7:26). De gemeenschap tussen Christus en de Vader werd niet verstoord door zonde. Zo mogen wij ons ook verblijden in de gemeenschap met de Vader en hier op aarde wandelen als Zijn zonen en dochters.